

Θόρυβοι - Του Πρωτοπρεσβύτερου Θεμιστοκλή Μουρτζανού

/ [Γνώμες](#)

Όσο πιο πολύ θόρυβο κάνεις στους καιρούς μας, τόσο περισσότερο απολαμβάνεις μια δημοσιότητα εντυπώσεων. Το βλέπουμε καθημερινά, ιδίως στον αδηφάγο κόσμο των Μέσων Κοινωνικής Δικτύωσης. Πρωταγωνιστούν εκείνοι ή εκείνες που έχουν τη δυνατότητα, εκμεταλλευόμενοι πρώτα τα σωματικά τους προσόντα και, στη συνέχεια, την ικανότητά τους να προκαλούν, να γίνονται αντικείμενο συζήτησης για τους πολλούς, ιδιαιτέρως τους νεώτερους, όχι για ουσιώδη της ζωής, αλλά για την επιφάνειά της. Αυτό έχει ως αποτέλεσμα ο θόρυβος να έχει αντίκρισμα. Ο θορυβοποιός κερδίζει από δημοσιότητα και χρήματα μέχρι και την ικανοποίηση του δοξασμού του.

- Γράφει ο Πρωτοπρεσβύτερος Θεμιστοκλής Μουρτζανός, Δρ. Θεολογίας

Μικροί ή μεγάλοι κύκλοι δημοσιότητας γεννούν την προτυποποίηση. Δεν είναι αλήθεια ότι ο άνθρωπος σήμερα έχει ως πρότυπο αποκλειστικά τον εαυτό του. Έτσι θέλει να πιστεύει. Στην πραγματικότητα, κάτω από την επιφάνεια της ατομικής δόξας, υπάρχουν οι εντυπώσεις των θορυβοποιών. Είναι εκείνες οι μικρές ιδέες, οι λογισμοί, όπως λέμε στην παράδοση της χριστιανικής πίστης, που μας προσανατολίζουν στο να επιθυμούμε όχι κατ' ανάγκην αυτό που έχουμε ανάγκη, αλλά αυτό που μας επιβάλλεται. Και η επιβολή γίνεται με τον παγιδευτικό τρόπο της εσωτερικής αφομοίωσης. Μέσα μας ο λογισμός γεννά μια αυταρέσκεια. Ότι αν πετύχω κάτι ανάλογο με αυτό που βλέπω και με συγκινεί, έστω και προσαρμόζοντάς το στον εαυτό μου ή και ακριβώς το ίδιο, τότε αξίζω. Κι έτσι, η πορεία της ζωής μου σημαδεύεται από τους θορύβους, από τους οποίους έχω επηρεαστεί.

Ακόμη και στις αντιθέσεις μας, οι θόρυβοι διαδραματίζουν ρόλο. Αυτό που θέλουμε να αποφύγουμε γιατί δεν μας ταιριάζει ή γιατί δεν μπορούμε να το φτάσουμε, γεννά μέσα μας απέχθεια, τόσο για τον φορέα του όσο και για το ίδιο καθαυτό. Έτσι, κάνουμε έναν αγώνα να μην είμαστε αυτό που οι θορυβοποιοί προτείνουν, να μην ταξιθεύουμε εκεί που πάνε οι πολλοί, να μην επιλέγουμε την μόδα των περισσότερων, να έχουμε το προσωπικό μας γούστο, κι ας μην κάνει θόρυβο. Κατά βάθος, θα θέλαμε να ασχοληθούν οι άλλοι με μας. Επιλέγουμε όμως την οδό μιας ψευδοταπείνωσης, που συνοδεύεται από άφθονη κατάκριση για τα κακά του κόσμου τούτου και των ανθρώπων, καθώς από την καρδιά μας λείπει ουσιαστικά η αγάπη.

Στους θορύβους των καιρών μας η αυθεντικότητα της χριστιανικής ζωής δεν θα πάψει να αντιτάσσει την αγάπη. Ο αυτοέλεγχος για το τι πραγματικά έχουμε ανάγκη δεν συνοδεύεται από απόρριψη των άλλων, για να δικαιωθούμε, αλλά από μια γλυκιά κατάφαση στο ότι οι άνθρωποι νιώθουν ότι αξίζουν κάνοντας θόρυβο, αλλά η προσευχή μας είναι να βρουνε αυτό που τους λείπει. Και για μας η πίστη στον Χριστό ξεπερνά τον θόρυβο κάθε εποχής. Είναι το παν, διότι οδηγούμενοι από αυτήν την πίστη μπορούμε να συνυπάρξουμε αγαπώντας και συζητώντας για τα ουσιώδη. Όσο από τη ζωή μας λείπει η πίστη στην ανάσταση ως τελικό προορισμό μας, τόσο θα προσπαθούμε να υποκαθιστούμε το νόημά της με τον εαυτό μας και τους λογισμούς που μας υποδεικνύουν ποιοι πρέπει και ποιοι δεν πρέπει να είμαστε, σε μία αέναη σύγκριση, η οποία δεν μας επιτρέπει όμως να δούμε τις αληθινές μας δυνατότητες. Κι αυτές έχουν να κάνουν μέσα από τη σχέση μας με τον Θεό. Μέσα από την αγάπη για τον συνάνθρωπο, όπως κι αν είναι. Ακόμη, τελικά, και μέσα από

την αγάπη για τον κόσμο τούτο και τον πολιτισμό, όπου κληθήκαμε να ζούμε όχι για να απορρίπτουμε, αλλά για να συμπορευόμαστε με τους συνανθρώπους μας στην πορεία της βασιλείας του Θεού. Αθόρυβα, ταπεινά, αγαπητικά.

Πηγή: pemptousia.gr -themistoklismourtzanos.blogspot.com